Pregaria.cat

Entrada

Fugint de Déu

Ell, a punt ja de creuar el carrer, et va veure. Com que dubtava si eres tu realment, va deixar que el semàfor es canviés a vermell, i així fixant-se bé, ja no en tenia cap dubte. La que estava al bar, en una tauleta individual, el cafè, i escrivint, eres tu, la Mònica.

Va entrar a poc a poc, com dissimulant, fins a situar-se gairebé al teu darrere, i falsejant la situació et diu molt baixet: quina casualitat, Mònica, què tal? Com et va? Sobre la taula una llibreta, tres cigarretes mal acabades (i quan deixaràs de fumar!!), i la carpeta de qualsevol manera; ben preparada per ser robada d'una revolada ràpida i eficaç.

Amb la mà tapes l'escrit i el mirés somrient: ja veus, fumant, escrivint i un cafè, com a les pel·lícules.

Com que és un noi discret, no et va demanar què escrivies. O potser a qui? Se'n moria de ganes, però tampoc volia mostrar-les. Vas ser tu, la que vas separar els dits i li vas ensenyar el títol de la poesia: "Fugint de Déu". Es va quedar de pedra. Seu, si us plau, tens un moment? Llegeix, no m'importa.

"Com la boira, com el vent és el meu presentiment,
estic fugint de Tu,
ho sento, no puc,
no és el moment....".

Aquest cop el Marc no va quedar de pedra, va quedar petrificat.
I fins que van tancar el bar la conversa va seguir cada cop més intensa. L'escrit restà incomplert, no acabat, o potser tot el contrari.

Ampliació: Jeremies 1, 4-8

- **Abans de formar-te a les entranyes de la mare Jo et coneixia.**
- **Ah, Senyor, Déu meu, sóc massa jove.**
- **No diguis que ets massa jove.**
- **No tinguis por de ningú. Jo seré al teu costat per alliberar-te.**